

Человѣцѣтѣ не сѣ еднакви, нити на лицѣ нити на гласъ, нити на писмо, и ѿ това пакъ познаваме кожіата премѣдростъ, защо по лицето са разпознаваме дѣнемъ, а по писмото кога сме на далече.

Въ челоуѣка главныатъ мозакъ е най чюденъ, защо до когато той е здравъ, до тогачи сичкитѣ дѣшебны наши силы сѣ здравы, и нѣе до тогачи живѣемъ. Много философи кажатъ, чи тамъ скди безмѣртната наша дѣша, и ѿ тамъ ти мѣрда, както ще, сичкитѣ тѣлесны стѣвы. Никой доестакъ не има толкози мозакъ колкото челоуѣкатъ. Вдинъ болъ, ѿ пѣть кантѣра, има стѣ и седемдесѣтъ драма мозакъ, а челоуѣкатъ, единъ кантѣръ тѣжакъ, има еднаока и триста драма: дѣлфинатъ, който има най много мозакъ ѿ сичкитѣ дрѣги животны, едвѣмъ има пѣть стѣтинъ драма. Кажатъ чи по оумнитѣхѣра иматъ по много мозакъ, а по безумнитѣ по малко.

Каквото въ мозакатъ са соединѣватъ сичкитѣ наши чувства, тай и въ чребото (шкѣбѣта стомѣхатъ) въ който са смѣла ѣстие

ето,